

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.—ΕΤΟΣ 29^{ον} ΑΘΗΝΑΙ, 1—15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1916 ΑΡΙΘ. 1076

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑΣ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : 1916 (κ. Κ. Παρούν). — Χριστούγεννα εις την φυλακὴν (κ. Ἀνθ. Βασιλειάδου). — Γεώργιος Θεοτόκης. — Ἐπιστήμων Θεμιουδίας. — Ἀπὸ τὴν ὀμιλίαν τοῦ κ. Τσάκωνα. — Παλάτι ποιητικῶν (Dr. C) Το ἄσπρο τριαντάφυλλο. — Στὸ γρόνον ποῦ φεύγει (ποιήμα). — Σονάτα Θεόδοσις. — Οἱ Βωμοὶ τοῦ Παλαυᾶ (κ. Παρούν). — Ἀπὸ τὸ τελευταῖο ταξίδι τῆς Φλωρεντίας Φουντουκλή. — Ἡ ὀμιλία τοῦ κ. Χατζη-Ιωάννου. — 1916 (ποιήμα). — Νοικοκυρεῖο καὶ Κουζίνα. —

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΡΙΑ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: ΚΑΛΛΙΡΡΩ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'. — ΕΤΟΣ 29ον

Ἀντίτιμον ἐπιθίας ἑγγραφεὶς διὰ τὸ ἐσωτερικόν ..... Φρ. 10
 διὰ τὸ ἐξωτερικόν ..... Φρ. 13

ΓΡΑΦΕΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Ὅδος Γ', Σεπτεμβρίου 2

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐφημερίδος γίνονται δεκταὶ μόνον ἐντὸς ἐνὸς μηνός.
 Ἐκαστον τεῦχος τιμᾶται 1 δραχ.
 Τὰ ἀποστελλόμενα πρὸς δημοσίευσιν χειρόγραφα πρέπει νὰ φέρουν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἀποστέλλοντος καὶ νὰ εἶναι καθαρογραμμένα.
 Πᾶσα αἴτησις πρὸς ἑγγραφήν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτιμοῦ εἰς τραπεζικὴν ἢ ταχυδρομικὴν ἐπιταγήν ἢ καὶ εἰς τοκομερίδια.
 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου καὶ εἶναι ἐτήσιοι.
 Τὰ μὴ δημοσιευόμενα χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ ΣΩΜΑΤΑ

Θέλτε τὰ τέκνα σας καὶ ἰδίως αἱ νεαραὶ κόραι σας ν' ἀποκτήσῃν σῶμα καλλιτεχνικόν καὶ ἀγαλματώδες; Δὲν ἔχετε νὰ κάμετε ἄλλο παρὰ νὰ προμηθευθῆτε ἀπὸ τὸ

NEON ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Γ. ΡΕΒΕΛΑΚΗ

Ὅδος Αἰόλου 66

ΕΝΑ ΕΙΔΙΚΟΝ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΝ

διὰ τοῦ ὁποίου τὰ ΚΥΡΤΑ ΣΩΜΑΤΑ γίνονται εὐθυτενέστατα καὶ καλλιτεχνικώτατα.

Τὸ γνωστὸν Φαρμακεῖον τοῦ κ. Γ. ΡΕΒΕΛΑΚΗ.

COSTUMES TAILLEURS

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ράπτῃς τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης Σοφίας καὶ τῆς Α. Β. Υ. τῆς

Πριγκηπίσσης Ἑλένης.

ΣΤΑΔΙΟΥ 24

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: ΚΑΛΛΙΡΡΩ ΠΑΡΡΕΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΕΤΟΣ 29ον | ΑΘΗΝΑΙ | 1-15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1916 | ΑΡΙΘΜΟΣ 1076

1916

Δὲν χρειάζεται βέβαια νὰ εἶναι κενεὶς μέντις διὰ νὰ ἐνοήσῃ ὅτι καὶ ὁ νέος γρόνος ποῦ ἐκυρορήθη μέσα εἰς τὸ κλίμα καὶ ἐγεννήθη κάτω ἀπὸ τῆς βόμβας τῶν Ζέππελιν καὶ τὰ ἀσφυξιογόνα ἀέρια θὰ εἶναι διὰ τὴν ἀνθρωπότητα γρόνος εὐτυχημένος, γρόνος ποῦ θὰ σκορπίσῃ εἰς τὴν γῆν τὸ ὄραϊόν ὅσως τῆς ἀγάπης καὶ τῆς χάριτος.

Οἱ νόμοι ποῦ κανονίζουν καθε ἐξέλιξιν κανονίζουν βέβαια καὶ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ γρόνου. Ἀλλὰ ξεχωριστὰ δι' ἡμᾶς ἂν εἰς τῆς πρώτης τοῦ ἡμῶς μᾶς ἔφερει ἀκόμη πλησιέστερα πρὸς τὴν πυρκαϊάν, ποῦ πρόκειται νὰ ἀνάψῃ ὄχι πλέον κοντὰ μας, ἀλλ' ἀκριβῶς μέσα εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῆς ἐθνικῆς μας ἀναγεννήσεως, δὲν ἤμποροῦμεν παρὰ μὲ ἀγωνίαν νὰ ζητοῦμεν νὰ διεκδικῶμεν ὀπίσω ἀπὸ τὰ πικρὰ παρεπόμενα ποῦ κρύπτονται αἱ ἡμέραι καὶ αἱ ὥραι καὶ αἱ στιγμαὶ τῆς αὔριου.

Τὶ ἔρχεται νὰ ἔγῃ γράφῃ ἡ μοῖρα μας εἰς τὸ βιβλίον τῆς, τοῦ ὁποίου μόλις τῆς πρώτης μᾶς ἀπεκάλυψε σελίδας; Τὶ ἔρχεται νὰ ἔγῃ πλεῖσι ἢ εὐκαιρέτη ποῦ ἂν καὶ τυρλὴ ὅμως τόσο εὐζέουσι μαγικὰ μυστήρια, ὥστε νὰ συνδυᾶζῃ εἰς τὸ πλεῖσιον τῆς ζωῆς τόσο ἀπόροπτα καὶ ἀπροσδόκητα καὶ νὰ κατορθώσῃ ἀπὸ τὰ βραχύτερα καὶ εὐερωτέρη σκοτὴ μὲ μίαν κινήσιν τῆς νὰ γίνῃ τῆς πλέον φωτεινῆς καὶ ζωογόνου ἀκτίνης;

Αὐτὴ ἡ ἐλπίς μᾶς μένει, ἢ ὅποιον ἐπὶ τούτους βασίζεται καὶ εἰς ἀόρατα ἰδέαν λογικῆς.

Δὲν εὖμεθα εὐτυχῶς οἱ ἀπελπισμένοι νεοκράτοι, ἀλλ' οὔτε ἡ φυλὴ ποῦ ἔγχασε κάθε δύναντιν καὶ κάθε ἐφόδιον ζωῆς, καὶ κάθε ὄπλον ἀμύνης. Ἄν ἡ τύχη θελήσῃ νὰ ξεπλεξῇ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ὅ,τι φαίνεται τόσο περιπλοκὸν καὶ τόσο ἀνακατωμένον, θὰ ἔχωμεν βέβαια τὸν τρόπον καὶ τὰ μέσα νὰ τὴν βοηθήσωμεν. Ἄν εἰς τὴν τρικυμίαν ποῦ συγκαταστήσῃ τὴν στιγμὴν αὐτὴν τόσο ἄγρια κύματα καὶ τόσο ἀντίθετοι ἄνεμοι, φυσήξῃ ἔξαρκα, ἀπὸ καὶ πνοὴ γαλήνης, δὲν θὰ τὴν ἀρίστωμεν ἀχρησιμοποίητον, χωρὶς νὰ ἀρνήσωμεν εἰς ἀπῶστον λιμένα ἀσφαλείας. Ἄν οἱ κεραινοὶ ποῦ ξεσποῦν γύρω μας ἀπειλοῦν καὶ σκοτεινίζουσι καὶ τὸν ἰδικὸν μας τὸν καταγάλανον οὐρανόν, ὅμως θὰ εὐπορήσωμεν νὰ ἀμυνθώμεν μὲ ἀποτελεσματικὰ θηράμβου καὶ τιμῆς, ὅπως ἡμῶν θήμεν καὶ ἄλλοτε.

Ὅλα αὐτὰ ἔχουν γραφῆ εἰς τὸ βιβλίον τῆς μοῖρας, ποῦ ἂν ἀποτε εὐφανίζεται ὡς μὴ δύστροπη καὶ κακὴ Σίβηλη, ὅμως ἤμπορεῖ νὰ ἔγῃ γράφῃ καθε κλήρον καὶ κάθε εὐτυχίαν δι' ἡμᾶς ὅταν ἦταν ἀκόμη νέα καὶ ἔμμορφη.

Ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος εἰς τὸν μέγανον τοῦ πίνακα ποῦ κτείνει ἕλα τὰ σύμβολα τῆς ζωῆς παρουσιάζει τὴν καλήν καὶ τὴν κακὴν μοῖραν, τὴν μίαν ποῦ ἀλόκαυδα σημειώνει εἰς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς τὰ ὄρα τῆς χάριτος καὶ τὴν ἄλλην ποῦ κατασφραγισμένη γράφῃ κάθε συμφορὴν καὶ κάθε δυστυχίαν.

Γιὰ τὴν χάριν νὰ μὴν ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ μικρὰ μας χώρα, ποῦ ὅσον καὶ ἂν εἶναι πικρῆ, ὅμως

ρικός έκδηλώσεις του νου, της ψυχής και της μορφής είχαν τόσην άτομικην και έντελώς ιδι- κήν του σφραγίδα, όσην δέν άπαντά κανείς ούτε εις ανθρώπους ακόμη με γενεολογικά δένδρα της ύψίστης και έπιφανεστάτης καταγωγής.

ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΦΕΜΙΝΙΣΤΗΣ

Εις τό Έλληνικόν μας Πανεπιστήμιον άρχι- σεν επί τέλους νά πνήθ άνεμος προοδευτικός, και νά παρουσιάζεται κάποια διάθεση προς αναγνώρισιν άληθειών, τας όποιας κανείς άνε- πτυγμένος άνθρωπος δέν συζητεί πλέον.

Αί παλαιά προλήψεις καταπίπτουν ή μία μετά την άλλην και οί καθηγηταί του Πανεπι- στημίου μας φιλελεύθεροι και προοδευτικοί δέν περιορίζονται νά εξαιρούν, όπως άλλοτε οί ποι- ηταί τά κάλλη και τας άρετάς της γυναικός, αλλά επιστημονικώς και με την σμίλην εις τό χέρι άποδεικνύουν την λούτητά της, εις πολλά δέ σημεία και την ύπεροχήν της επί του άνδρός.

Ο κ. Τσάκωνας, γυναικολόγος εκ των δια- πρεπεστέρων έκαμε προχθές τό έναρκτήριο μά- θημά του με θέμα ακριβώς την λούτητα των δύο φύλων, την όποιαν άποδεικνύει με την σοφίαν βαθυτάτης επιστημονικής μελέτης και με άποδείξεις τας όποιας άντλεί από αυτήν την φύσιν και την ανατομίαν.

Ο κ. Τσάκωνας πιστοποιεί ότι όσον και άν κατέγιεν εις τό ειδικώς χειρουργικόν μέρος της επιστήμης, όμως και ίσως ακριβώς δι' αυτό, του έπαρουσιάσθη ή ευκαιρία νά μελετήση βαθύτερα και περισσότερον συγκεκριμένα την γυ- ναικείαν φύσιν και νά αντιληφθ ή ότι αί φημιζό- μεναι φυσικαί γυναικείαι αδυναμίαι ήσαν μύθοι και ουτοπία και ότι ό γυναικείος οργανισμός παρουσιάζει άντοχήν και αντίστασιν μυών και νεύρων, άν όχι ύπερτέραν της άνδρικής—όπως συμβαίνει ένίοτε—όμως ίσην.

Τήν όμιλίαν του ό ρήτωρ έπλούτισε με τας γνώμας έπιφανεστάτων άνδρών, όπου δ' ευρί- σκετο εις αντίθεσιν ιδεών, απέδειξε την πλά- νην αυτών με σαφήνειαν ζηλευτήν, ως άποδει- κνύεται από περικλοπής της όμιλίας του, ως δη- μοσιεύομεν χάριν των αναγνωστριών μας.

Με τοιαύτην διδασκαλίαν δέν ύπάρχει πλέον ό κίνδυνος νά ιδώμεν ως εις τό παρελθόν φοι- τητάς επαναστατούντας εις την εμφάνισιν γυ- ναικός επιστήμονος επί επιστημονικής έδρας, με την γελοίαν αξίωσιν ότι προορισμός απο- κλειστικώς της γυναικός είναι μόνον ή κου- ζίνα και ή κούργα.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΜΙΛΙΑΝ ΤΟΥ κ. ΤΣΑΚΩΝΑ

... Η *Γυνή* ήτο και συνεχώς είνε θέμα υπο- κείμενον πολλών γνωμών και μελετών άπολη- γουσών σχεδόν πασών, ως μη ώφελεν εις βάρος αυτής.

Αντιθέτως δ' ή γυνή όλίγα προέταξεν, όπως υπερασπίση εαυτήν· και τούτο διότι τό πλήθος των κατ' αυτής επιθέσεων εκ μέρους των άνδρών είνε τοσοούτον, ώστε αναγκάζει αυτήν ν' απέχη εκάστοτε, εγκαταλείπονσα εαυτήν ανυ- περάσπιστον. Δέν παραλείπω όμως ν' αναφέρω ότι πολλοί πολλά και καλά έγραψαν, υπέρ αυ- τής, μονομερώς όμως εις ώρισμένα σημεία, ανυ- ψώσαντες την γυναικα ως άτομον και δη ως μητέρα.

Εις την περίστασιν όμως αυτήν άπεμακρύν- θησαν παρακάμπαντες εκείνο, εις τό όλοϊον ώφειλον ακριβώς νά ένδιατρίψωσι· διότι οί μόν φυσιολόγοι έμελέτησαν αυτήν από άπόψεως δια- πλάσεως και λειτουργίας των έγκεφαλικών αυ- τής κέντρων, οί δέ φιλοσοφούντες κοινωνιολό- γοι παρέβαλον αυτήν, άπαιδευτον ούσαν, προς πεπαιδευμένον άνδρα· έντεϋθεν δ' όρμώμενοι εξήνεγκον συμπεράσματα καταδικαστικά δι' αυ- τήν, παρέβαλον αυτήν, αϊχμάλωτον ούσαν, προς έλεύθερον άνδρα· αλλά και πολλοί θετικισταί άπεφήναντο γνώμας ύψηλοτέρας άληθώς δι' αυ- τήν, αντιληφθέντες καλλίτερον τας ιδιότητας αυτής.

Στηρίζονται δ' οί κατ' αυτής γραφάντες πρώτον εις την ανατομικήν κατασκευήν της γυναικός και δεύτερον εις τας λειτουργικάς αυ- τής δυνάμεις σωματικάς τε και ψυχικάς.

Ίδωμεν νύν κατά πόσον ή θεωρία αυτή στη- ρίζεται επί της πραγματικότητας.

Έν πρώτοις, εάν λάβωμεν υπ' όψην τό *ανά- στημα* της γυναικός και παραβάλωμεν αυτό προς τό του άνδρός, ευρίσκομεν άληθώς την γυναικα μειονεκτούσαν έν τούτφ. Έκ στατιστικής, ήν πρό μικρού έδημοσιεύσαμεν επί του αναστήμα- τος της Έλληνίδος, στατιστικής βασιζόμενης επί 3 χιλιάδων καταμετρήσεων, έβεβαιώθημεν ότι τό μέσον άνάστημα της Έλληνίδος συμπί- πτει προς τό μέσον άνάστημα των Εύρωπαιών γυναικών, ήτοι εις 1 μέτρον και 57 εκ. μ. ύπολείπεται δέ του μέσου αναστήματος του άνδρός κατά 5 έως 10 εκ. Αλλά και την δια- φοράν ταύτην άν παραδεχθώμεν ως άπόλυτον, πόσοι μικροί τό άνάστημα δέν άπεδείχθησαν πανταχού γής άνώτεροι την διάνοιαν των ύψηλών.

Ός προς την *ζώμην του σώματος*, μη δέν θαυμάζομεν τας εξ έπαγγέλματος γυμναστρίας,

αίτινες άν δέν ύπερτεροϋσιν εξισούν- ται όμως ως προς την σωματικήν ώόμην προς τον άνδρα, κατ' αναλο- γίαν μάλιστα της αναπτύξεως του μυϊκού συστήματος αυτών· άναμνη- σθώμεν του άρχαίου όητου, μικρός μόν τό δέμας, αλλά μαχητής. Διά νά παραλείψω δ' άλλα ιστορικά γεγο- νότα, αναφέρω μόνον την βασίλισ- σαν της Αλικαρνασσού Αρτεμισίαν, ήτις συνεστρατεύσασα μετά του Ξέρ- ξου και κατά την έν Σαλαμίני ναυ- μαχίαν συναγωνισθείσα άπεδείχθη πάντων των άνδρών άνδρειότερα, ως όμολόγησεν αυτός ό Ξέρξης.

Ός προς τό *βάρος των έγκεφα- λων* άνδρός και γυναικός, καιτοι ό έγκέφαλος της γυναικός ύπολείπεται κατά 130 γραμμάρια από τον του άνδρός, ή διαφορά αυτή είνε σχετική, παραβαλλομένη προς τό βάρος του σώματος.

Η κρανιοσκοπία μας διδάσκει τας διαφόρους παραλλαγάς των κρανίων της γυναικός και του άνδρός. Έξ αυτής μανθάνομεν ότι εις παναρ- χαιοτάτην εποχήν ό έγκέφαλος της γυναικός είχε περισσότερον βάρος έν σχέσει προς τον έγκέφαλον της συγ- χρόνου γυναικός· αποδίδεται δέ του- το εις τό είδος της ζωής και εις την θέσιν, ήν έχει ή γυνή έν τη κοινω- νία.

Είνε γνωστόν ότι γυναικες των βαρβάρων λαών (των ίθαγενών της Αμερικής), ζώσαι βίον αϊχμάλωτον, έχουν ενκέφαλον μικροτέρου βάρους ή αί γυναικες των ίθαγενών της Αφρι- κής, αίτινες διάγουσι βίον όμοιον προς τους άνδρας, εργαζόμεναι ως εκείνοι, αλιεύουσαι, κυνηγοϋσαι και μαχόμεναι επίσης.

Είνε τέλος γνωστόν ότι εις πολλούς άγρίους λαούς ή μόνον βαρβάρους ή σύστασις ή κάλ- λιον ή διασκευή της γυναικός διαφέρει όλιγώτε- ρον από την του άνδρός ή εις τους πεπολιτι- σμένους λαούς· όφείλεται δέ τούτο εις την έλ- λειψιν της σωματικής άσκήσεως της πεπολιτι- σμένης γυναικός.

Έάν λοιπόν μετά τά λεχθέντα παραλληλίσω- μεν τό βάρος του σώματος της γυναικός προς τό του άνδρός, έν σχέσει προς τον έγκέφαλον αυτών, τότε ή δέν ύπάρχει ούδεμία διαφορά ή αυτή είνε έλαχίστη. Και τό πρώτον όμως εάν παραδεχθώμεν, ως προς τας λειτουργίας των δύο έγκεφάλων οί μετωπιαίοι λοβοί, ένθα έδράζεται

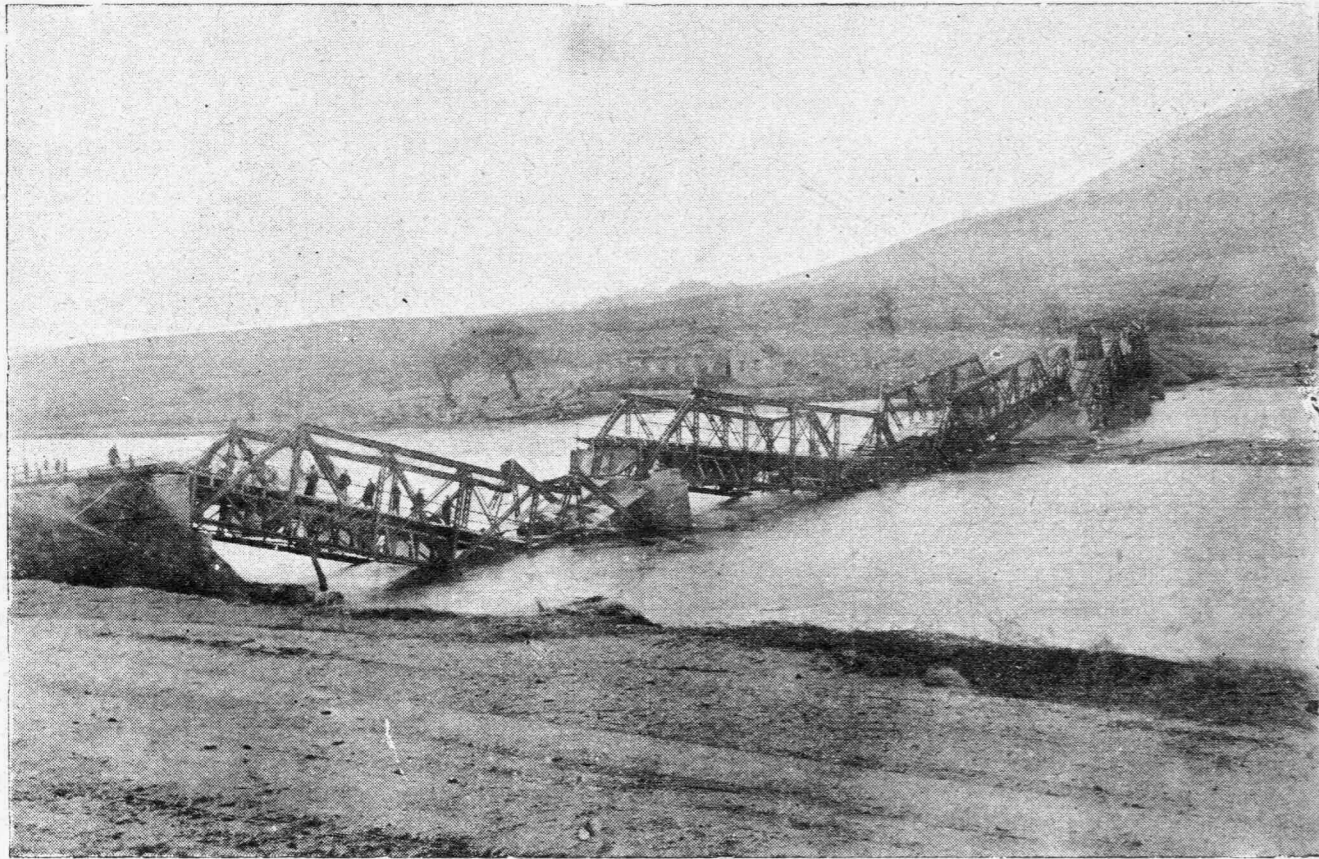

Ο άποθανών πρώην Πρωθυπουργός Κ. ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΣ

ή λειτουργία της αντίληψως, είνε εκείνοι, οίτινες δύνανται νά έχωσι ποιάν τινα διαφοράν ένεκα της μικροτέρας αναπτύξεως αυτών παρά τη γυναικί. Και τούτο όμως άμφισβητείται υπό των φυσιοδι- φών και δη του Broca και Eberstaller, οίτινες επί πολλών παρατηρήσεων επί του βάρους και της διαπλάσεως και διαμορφώσεως των μετω- πιαίων της γυναικός λοβών στηριζόμενοι, τέ- νουσι νά παραδεχθώσιν ότι ή γυνή ού μόνον εξισούται προς την φυσιολογικήν λειτουργίαν των μετωπιαίων λοβών του έγκεφάλου του άνδρός, αλλά ότι και ύπερτερεί τούτου· άλλαις λέξεσιν, ή γυνή έχει άντίληψιν μείζονα ή ό άνήρ· άλλ' εάν μη και τούτο, έχει πάντως ταχύτεραν.

Έν τούτοις μεθ' όλα τά ύπέρ και τά κατά, δέν δύναται τις, σήμεραν τοιλάχιστον, νά στη- ριχθ ή επί του βάρους του έγκεφάλου ή των με- τωπιαίων λοβών ή των ινιακών, ή ότι ή αύλαξ του Ρολάνδου είνε μείζον παρά τφ άνδρί, διότι και οί έγκεφαλοι των ήλιθίων και βλακών έχουνι λοβούς εξ ίσου βαρείς και κανονικώς διαπε-

Η ΑΝΑΤΙΝΑΧΘΕΙΣΑ ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΔΕΜΙΡ - ΙΣΣΑΡ

λους γνωστή υπό τὸν τίτλον «Εἰκονογραφία ἐνὸς Τρελλοῦ.» Γολλιστί ἐξέδωκεν ἡ πριγκίπισσα Μαρία μικρὸν διήγημα ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὀνειροπόλος σιδηρουγός».

Ὁ Κ. Βίκτωρ Εὐθυμίου γνωρίζει νὰ μᾶς εἶπῃ ὅτι τὰ κοστῶμα διὰ τὸ δράμα «Ἰλδεριμ ὁ ἠλιόφαντος ἱπλότης» ἐσχεδίασεν ἡ θυγάτηρ τῆς Βασιλίσσης πριγκίπισσα Ἐλισάβετ' περὶ ταύτης ἐπίσης εἶναι ἄλλοθεν γνωστὸν ὅτι **γράφει**—ὀλίγα ἀκόμη καὶ κρυφά, ὅτι δὲ ἀναγινώσκει πολλά· καὶ ὅτι αὐτὴ φέρει κληρονομίαν ἄλλου ταλάντου, τοῦ ἀπὸ τοῦ Βασιλέως Καρόλου καὶ ἀντιλαμβάνεται ἀλλῶς τῶν ἀπὸ τῶν ἀπηχασσῶν ἑλληνικῶν πνοῶν καὶ ἀπὸ τῶν κρωγμῶν τῶν μαγισσῶν καὶ τῶν Βάτων δονήσεων τοῦ περὶ τὴν Λαμβοβίτσαν ἀέρος—τοῦ διὰ τῶν ὀξεῖων ἀντιθέσεων ξηροῦ ψύχους καὶ ὑγρᾶς θερμότητος ἐρεθιστικοῦ κατὰ τὴν πρὸς τὴν πατριδα ὁδὴν τῆς ἀθανάτου Ἐλένης Βακαρέσκου.

Dr. C.

ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Ὁ μικρὸς ἔμως ἐτράβηξε μπροστά. Ἔλα τῆς ἔλεγε. Αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ τρέξῃ καὶ ἂν θελήσῃ νὰ μᾶς κυνηγήσῃ δὲν μπορεῖ· καὶ ἄρχισε νὰ γελά νευρικὰ καὶ ἔφοβα. Ἡ Ἄννα πῆρε θάρρος ἐνῶ ὁ μεθυσμένος χωρὶς κἄν νὰ τὰ ἀντιληφθῇ ἐξακολουθοῦσε νὰ σκουντουφλά ποτε εἰς τὸν δεξιὸ τοίχο καὶ ποτε εἰς τὸν ἀριστερὸ καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ λύσῃ τὸ ζήτημα τῆς ἰσορροπίας χωρὶς νὰ τὸ κατορθῶνῃ.

Τρέχοντας τὰ παιδιὰ ἐβγήκαν ἐπὶ τέλους εἰς τὸν μεγάλον ἀνοικτὸ καὶ φωτισμένον δρόμον τῆς λεωφόρου Σωκράτους. Τί καλὰ, εἶπεν ἡ Ἄννα ἐδῶ περὶ δὲν φοβοῦμαι.

Ἐγὼ δὲν φοβόμουν καθόλου οὔτε ἐκεῖ εἶπε ὁ μικρὸς. Ἦθελα μάλιστα νὰ βλέπω περὶ πολὺ τὸν μεθυσμένο. Ξέρεις ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι τοὺς μεθυσμένους. Καὶ ἐμιλοῦσε δυνατὰ, γιὰ νὰ δίδῃ θάρρος εἰς τὸν ἐαυτὸν του. Θέλεις νὰ γυρίσωμε πίσω;

ΤΟ ΚΑΤΑΠΕΣΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΓΙΔΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟΝ ΔΙΕΡΧΟΜΕΝΟΝ
ΑΝΩΘΕΝ ΣΥΜΜΑΧΙΚΟΥ ΚΑΤΑΥΛΙΣΜΟΥ

ΣΟΝΑΤΑ - ΘΕΛΗΣΙΣ

Β'.

Κατάκοπος ὁ ἥλιος κλίνει ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πρὸς τὴν δύσιν του, γλυκεῖα ἀνάπαυσις περιβάλλει τὴν φύσιν καὶ αἱ θαρραλέαι τῆς καλλιτέχνης χεῖρες ἐργάζονται ἀκόμη, ἐργάζονται διαρκῶς αἱ λεπταὶ χεῖρες, προσπαθοῦν νὰ μεταδώσουν πνοὴν ζωῆς εἰς τὸ ἀψυχον μάρμαρον αἱ σταθεραὶ χεῖρες, τὰς ὁποίας τοσάκις συνέπλεξεν ὁ πόνος, τὰς ὁποίας ὁ πόνος ἐξηγγένισεν, ἐξήγγισεν, ἐξυγίασε.

Τὸ ἔργον τῆς εἶνε διαρκῆς πνευματικὴ πτήσις. Ἡ ζωὴ τῆς εἶνε διαρκῆς προσπάθεια, ἵνα μεταδώσῃ ἓνα σπινθῆρα εἰς τὸν πυρσὸν τῆς Τέχνης, εἰς τὸν ἀθάνατον τῆς προόδου πυρσὸν. Ἡ σκέψις σύντροφός τῆς ἀχώριστος τὴν φοιτίζει καὶ τὴν ὠθεῖ διαρκῶς: πάντα ἐμπρός, πάντα ὑψηλότερα, δλοὲν ἐμπρός.

Ὅλοκλήρους ὥρας μένει πρὸ τοῦ λιθίνου ὄγκου καταβιβρωσκομένη ὑπὸ τῆς μεγάλης τῆς Τέχνης φλογός, ζητοῦσα ν' ἀπεικονίσῃ τὴν ἱερὰν ἰδέαν. Καὶ σκέπτεται: οὐδεὶς εἶνε ἀπαραίτητος εἰς τὸν ἀνθρώπον, ὁ ὁποῖος δημιουργεῖ. Ζητεῖ ἀπὸ τὴν Τέχνην τῆς μόνον νὰ ἐμποδίσῃ τὴν προσέγγισιν τοῦ θανάτου, ζητεῖ ν' ἀπεικονίσῃ ἐπὶ τοῦ λαμποῦ μαρμάρου τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς ἀπὸ τοῦ εἰμαρμένου τῆς καταστροφῆς ἔργου. Καὶ σκέπτεται: δὲν πρέπει νὰ παραπονεῖται τις ἐὰν ἐκ τόσο κακοῦ δύναται νὰ προκύψῃ καλόν τι. Ὁ πρὸς τὴν Τέχνην, ὁ πρὸς τὴν προόδον ἔρως τῆς εἶνε ἀδάμαστος, ἀσφαλῆς ὡς ἡ ἡμέρα, ἰσχυρότερος τοῦ θανάτου. Δύναται νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ πᾶν ὅ,τι οὐδεὶς ποτὲ ἤλπισεν. Ὅλοι οἱ σπόροι τῆς ἀνοιξέως ἀνοίγονται εἰς τὰς σκέψεις τῆς ὑπὸ τὸ ὠραῖον, τὸ ἱερὸν μέτωπον, τὸ ἐσφραγισμένον μὲ τὴν σφραγίδα τοῦ πόνου. Νομίζει, ὅτι βλέπει διαρκῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς κατὰ τὸ ζῶν καὶ ἰσχυρόν, μίαν θέλησιν γεννηθεῖσαν, ἀναφυσείσαν ἐκ τῶν τραγικῶν γεγονότων. Καὶ βλέπει ἐνίοτε τὴν σκληρὰν εἰμαρμένην ὡς τὸν ἱερόσυλον καταστροφέα τόσων εὐγενῶν ὀνείρων, τὰ ὁποῖα ἔχουν συμπαρασύρει τὴν ἰσχυροτέραν τῆς ψυχῆς τῆς πνοῆν.

Αὕτη ἡ ὁποία ἐσφρίγα ὀλόκληρος ἀπὸ ζωὴν, αὕτη ἡ ὁποία ἐπλημύρει ἀπὸ δύναμιν, ἡ ὁποία ἠσθάνετο ἀκόρεστον ζεῖν πρὸς τὴν καλλονὴν τῆς Τέχνης καὶ τῆς ἀληθείας, ἐκάμπτετο ὑπὸ τὰ σιδηρὰ τῆς σκληρᾶς εἰμαρμένης γεγονότα. Αὕτη, ἡ ὁποία εἶχεν αἰσθανθῆ ὅλην τὴν ἀγαθότητα τῆς ζωῆς, ἐκάμπτετο, ἀλλ' ἐκάμπτετο πρὸς στιγμὴν μόνον ὡς ὁ χάλυψ καὶ ἀμέσως ἠσθάνετο τὴν ἀκαταγώνιστον δύναμιν, ἥτις ἐρ-

ρεεν εἰς τοὺς δακτύλους τῆς ἀπαύστως πρὸς δημιουργίαν.

Ἐνίοτε ἐξαπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης ἀσθενῆς, κάτωχρος, ἀτενίζουσα τὰς ὡς ἐκ κηροῦ χεῖρας, τῆς ἐφαίνετο ἀπίστευτον, ὅτι θὰ ἠδύνατο εἰσεῖτι νὰ δημιουργήσῃ, τῆς ἐφαίνετο, ὅτι εἶχε χάσει πᾶσαν ἀρετὴν πρὸς ἐργασίαν. Ἠσθάνετο ἐαυτὴν ὡς ξένην πρὸς τὸν κόσμον ἐκείνον τῶν σχηματῶν ἐν ᾧ εἶχε ζήσει, πρὶν ἀποθάνει ὅλους τῆς δυστυχίας, τοὺς θανάτους! Καὶ ἐσκέπτετο: ἡ ἀγαματοποιὸς ἀπέθανε.

Ἄλλὰ τὸ φῶς αὐτομάτως ἀνέλαμπε, τὸ βαθὺ ἐνστικτον, τὸ ὁποῖον ἐστρέφε καὶ ὠθεῖ τὸ πνεῦμα τῆς πρὸς τὰς ὑψηλότερας τῆς ζωῆς ἐκδηλώσεις ἐλάμπρυνε καὶ πάλιν τὴν ψυχὴν τῆς. Καὶ ὀνειροπόλει τότε ὅλους τοὺς ὄγκους ἐκ μαρμάρου τοὺς περιεχομένους εἰς τὰ σπλάγγνα τῶν μαζουρῶν ὀρέων, μὲ τὴν θέλησιν ν' ἀποτυπώσῃ εἰς ἓνα ἕκαστον μίαν κίνησιν.

Ὅσάκις ἐβλεπεν ὑπέροχόν τι σχῆμα ἐξερχόμενον τῶν χειρῶν τῆς καὶ φέρον τὴν σφραγίδα τοῦ ὠραίου ἐσκέπτετο, ὅτι ὁ ὑπὸ τῆς φύσεως ὀρισθεὶς προορισμὸς τῆς ἐπετελέσθη.

Ἦθελε νὰ διαιωνίσῃ ἐπὶ τοῦ μαρμάρου ἓνα τύπον ἰδεώδη καὶ ἄφθαρτον, ἓν ὑπόδειγμα κάλλους. Ναί, ἤθελε νὰ δημιουργήσῃ χίλια ἀγάλματα ὅχι ἓν! Ἡ ἰδέα ἐπαρουσιάζετο πάντοτε διάφορος ὡς τὸ νέφος, τὸ ὁποῖον μεταβάλλεται ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἀοράτως. Ἐκάστη κίνησις τῶν δακτύλων τῆς κατέστρεφε μίαν ἀρμονίαν καὶ ἐδημιούργει ἄλλην ὠραιότεραν, τελειότεραν. Διὰ μέσου τῶν λεπτῶν δακτύλων τῆς, ὑπὸ τοὺς διαφανεῖς ροδίνους ὄνυχας διήρχετο χεῖμαρρος σκοτεινῶν δυνάμεων ὡς αἱ σκέψεις διὰ τῶν ὀφθαλμῶν. Τὸ βλέμμα, ἡ ζωὴ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς εἶχε τὸ ἀνέκφραστον, ἐκφραστικώτερον παντὸς λόγου, παντὸς ἤχου, ἀπείρως βαθὺ καὶ ὁμως ἀκαριαῖον ὡς κεραυνός, ταχύτερον ἔτι κεραυνοῦ. Καὶ ἐνόμιζέ τις, ὅτι οἱ δημιουργοὶ δάκτυλοι διέχον ἐπὶ τοῦ ἐκ μαρμάρου ἀριστοτεχνήματος τὴν ζωὴν τοῦ βλέμματός. Ἡ καλλονὴ δι' αὐτὴν ἔξῃ εἰς ὅλα τὰ μέρη. Εἷς ἕκαστος τῶν λευκῶν, τῶν ἀμόρφων κύβων ἐνέκλειε μίαν μορφήν τελειότητος: ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐργαζομένη ἐκλίνει πρὸς τὸν λιθίνον ὄγκον, παρετήρει προσεκτικῶς τὴν ὑφήν, ἐφαίνετο ἐρευνῶσα τὰς ἐσωτερικὰς ἰνας του, ἐδίσταζεν, ἐμειδία, ἐσκέπτετο. Εἶδος θείας ἐλξεως ὑφίστατο μεταξὺ τοῦ πνεύματός τῆς, μεταξὺ τῶν δακτύλων τῆς καὶ τοῦ μαρμάρου, τὸ ὁποῖον κλίνουσα ἔψαυεν, ἐθώπευε διὰ τῆς πνοῆς τῆς. Θεία πνοὴ ἐφαίνετο ἀνερχομένη, ὑψουμένη πρὸς αὐτὴν ἐκ τῆς ἀδρανούς ἐκείνης λευκότητος. Ὁ ἄνεμος, ὁ ἥλιος, τὸ μεγαλεῖον τῶν ὀρέων, ἡ

ΤΟ ΤΟΠ-ΧΑΝΕ.—Ὁπου ἔπεσαν βόμβαι τινὲς ἐκ τῶν Γερμανικῶν ἀεροπλάνων κατὰ τὸν βομβαρδισμόν τῆς Θεσσαλονίκης.

αἰθερία πτήσις ἐνός αἰετοῦ, ὅλα τὰ φαινόμενα διήγειρον τὸ πνεῦμα τῆς εἰς ποίησιν ἀνευ ὀρίων, τὸ ἐμέθνον μὲ ἓν ὄνειρον ἄφθαστον. Καὶ ὅταν ἔτεινε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μαρμάρου, ὀλόκληρος ὁ ἀδρανῆς ὄγκος ἀπὸ τοῦ μυχιατάτου βάθους μέγχοι τῆς ἐπιφανείας ἔτεινε πρὸς ἓν ἄφθαστον ὄνειρον κάλλους.

Μόνον ὁ θάνατος θὰ ἠδύνατο νὰ ἀναγκάσῃ τὴν ὀρμὴν τῆς ἐπιθυμίας, ἥτις ὠδήγει τὴν ὑπαρξίν τῆς πρὸς τὸ τέλειον τῆς Τέχνης, πρὸς τὸ δημιουργεῖν, πρὸς τὴν ἀθανασίαν. Ὅλας τὰς

θλίψεις ἠτένιζεν ἀτρόμητος. Καὶ ὁμως ἐχρειάζετο δύναμις ὑπέροχος διὰ νὰ ἐπαναρχίσῃ τις νέον μερτίριον καθ' ὃν χρόνον ἤδη ὅλα τὰ νεῦρα συνετρίβοντο ὑπὸ τὴν σκληρὰν ὄλων τῶν βασάνων δοκιμασίαν. Εἶχε δώσει εἰς τὴν θλίψιν τὸ πᾶν, εἶχεν αἰσθανθῆ τὸν πεπυρακτωμένον τῆς εἰμαρμένης σίδηρον ἐπάνω τῆς, εἰς τὸ τέλος ἐκάστης ἡμέρας τὸ ὄνειρόν τῆς κατελαμβάνετο ἀπὸ τὴν φρίκην τοῦ μαρτυρίου τῆς ἐπομένης, καθ' ἣν ὀφείλε νὰ ζήσει. Τὸ μειδίαμα δι' αὐτὴν ἦτο ἡ μεγαλειτέρα βάσανος, ὑπὸ τὰ μειδιών-

1916

Χροιά ! ποῦ σήμερα μόλις χαράζεις
καὶ μαύρη βροῆκες κληροδοσιά,
σ' αὐτὲς τῆς μέρες ποῦ θὰ κυλίσουν
στὸ πέρασμά σου ἁρμονικά.

Γλυκεῖα ἄς φυσίση πνοὴ γαλήνης !
Θάλασσα, ἀέρας, μαζὺ στεριά
τ' ἄρματ' ἄς ρίξουν τὰ ματωμένα.
τὰ χέρια ἄς σφίξουν ἀδελφικά.

Ὁ μαῦρος φθόνος ἀπὸ τὸν κόσμον
μακρὰ ἄς φύγη, ἄς ξεοισθῇ.
Πόνος τὸν πόνο ἄς ἀγκαλιάσῃ,
οἱ πονεμένοι εἶν' ἀδελφοί.

Εἰρήνης ἄγγελος στὴ γῆ ἄς πετάξῃ
μὲ τὰ χρυσὰ του τ' ἄστρα φτερά,
γὰ νὰ μοιράσῃ ἀγάπης δῶρα
μυροῦλος φύλλα κι' ἑλῆας κλωνιά.

I Ἰανουαρίου, 916

ΑΙΚ. Β. ΚΑΤΣΥΦΟΥ

ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΙΟ ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑ

Τώρα μὲ τὴν ὑπερτίμησιν ὄλων τῶν εἰδῶν καὶ ἰ-
διαίτερος τοῦ ψωμοῦ, ἡ Ἑλληνὶς οἰκοκυρὰ θὰ ἠμ-
ποροῦσε νὰ ἐπιτύχῃ θαύματα οἰκονομίας, ἂν ἤθελε
νὰ στρέψῃ τὴν προσοχὴν τῆς εἰς τὸ μακρυνὸν παρελ-
θὸν καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμα τῶν γυναι-
κῶν, ποῦ ἐξεύρισκιν μεθόδους καὶ συστήματα ἐργα-
σίας, τὰς ὁποίας αἱ νέαι ἐφευρέσεις καὶ εὐκολίαι
μᾶς εἶχαν κάμει νὰ ἐγκαταλείψομεν.

Καὶ πρῶτον τὸ ψωμί πρέπει νὰ ζυμώνεται καὶ πάλιν
εἰς τὸ σπῖτι. Ὅμι βέβαια μὴ φορὰ τὴν ἐβδο-
μάδα ὡς ἐγένετο ἄλλοτε, ἀλλὰ κάθε δύο ἡμέρες ὅ-
πως γίνεται εἰς τὴν Ἀμερικανὴν ἀπὸ ὅλα τὰ σπῖτια.
Οἰκονομία 400)ο. Διαφορὰ ψωμοῦ ὡς ποιότης ἀ-
σύγκριτος. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ τοῦ ζυμώματος
κατασκευάζονται τὰ ἄραϊα κουλουράκια γὰρ τὸν καφ-
φέ καὶ τὸ τσάϊ, τὰ παξιμάδια, τὰ τσουρέκια καὶ
τόσα ἄλλα μικρολογήματα ὑγιεινὰ καὶ καθαρὰ καὶ
νόστιμα, ποῦ δημιουργοῦν τὴν εὐτυχίαν τῶν παιδιῶν
συχνὰ δὲ καὶ τῶν μεγάλων.

Ἡ σταφίδα ποῦ ἀφθονεῖ εἰς τὰς σταφιδοφόρους
πόλεις ἠμποροῦσε νὰ κυκλοφορήσῃ ἀνετώτερα καὶ
εὐθηνὰ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Θὰ ἀναπληροῦσε διὰ
τὰ ζυμαρικά τὴν ζάχαρη, τὴν τόσον διάρρεστη, ἀφοῦ
ἔχει ὅλας τὰς θεομαντικὰς τῆς ιδιότητας μὲ ἐπὶ
πλέον τονωτικὰ στοιχεῖα πλούσια.

Ψωμί σταφίδες ποῦ ἀναπληρῶνει τὸ κέικ, χωρὶς
διὰ τοῦτο νὰ ὑστερῇ εἰς νοστιμιὰ. Μὲ 2 ὀκ. ἀλεύρι
μελαχροινὸ ἀνακατάνετε 150 δρ. καλὸ λάδι, 100
δρ. ζάχαρι ἢ ἀνάλογον δόσιν πετμέζι, ἂν ἔχετε, 300
δρ. σταφίδα, 75 ὀκ. κονιάκ καὶ 15 λεπ. κανέλλα
καὶ γαρύφαλα κοπανισμένα. Τὰ ἀνακατῶνετε καλὰ
προσθέτετε ἓνα κουταλάκι σόδα καὶ τὰ ἀραιώνετε μὲ
κρασί κοινό, ἀρετσίνωτο ἕως ὅτου νὰ γείνη ζύμη
ὡς τὴν συνήθη τοῦ ψωμοῦ· λαδόνετε φόρμα. ἢ ταψὶ
ἢ καράβανα, θέτετε τὴ ζύμη σας μέσα καὶ τὴν στέλ-
λετε στὸν φούρνο.

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον κάνετε καὶ μακρουλά τσου-
ρέκια, τὰ χωρίζετε μὲ μαχαίρι εἰς τὸ 1)2 τοῦ πά-
χους των καὶ ὅταν ψηθοῦν τὰ παξιμαδιάζετε καὶ τὰ
χωρίζετε ἐντελῶς.

Κατὰ τὸν ἴδιον περίπου τρόπον κατασκευάζετε καὶ
κέικ μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι κοπανίζετε τῆς μισὲς στα-
φίδες, ὅτι προσθέτετε γάλα ἀντὶ κρασί καὶ κομμά-
τια ζίτρο γλυκὸ ἢ ὅτι ἄλλο ἔχετε καὶ ὅτι τὸ μίγμα
σας μένει χυλῶδες καὶ τὸ δοκιμάζετε εἰς τὸ ψήσιμο
μὲ μὴ καλτσοβελόνα, ἢ ὅποια ὅταν εἶναι ἔτοιμο,
βγαίνει στεγνὴ ἀπὸ τὸ κάρφομα τοῦ κέικ.

ΤΑ ΜΕΤΑΒΩΤΑ ΣΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ Ν. ΚΑΡΑΣΤΑΜΑΤΗ

Τώρα μὲ τὴν ὑπερτίμησιν τῶν ἐκ τοῦ
ἐξωτερικοῦ εἰσαγομένων μεταξωτῶν. τὸ πα-
λαιότατον καὶ πρῶτον ἰδρυθὲν ἐργοστάσιον
Καρασταμάτη ἐγγωρῶν μεταξωτῶν ὑφα-
σμάτων, εἶναι τὸ καταφύγιον ὄλων τῶν Ἑλ-
ληνίδων, αἱ ὁποῖαι θέλουν νὰ προμηθευ-
θοῦν ἄραϊα, στερεὰ καὶ εὐθηνὰ ὑφάσματα.

Ταφτάδες ἐγγώριοι, οἱ τόσον τώρα τοῦ
συρμοῦ, μεταξωτὰ κλαδωτὰ καὶ στόφες δι'
ἐπιπλα, φουλάρια, μαρκεζίνες, γάζες, κρέ-
πια, σάρπες δὲν ὑπάρχει εἶδος ἀπὸ τὰ ἀρα-
χνοῦφανα ἕως τὰ βαρεῖα μεταξωτὰ, τὸ
ὅπεσον νὰ μὴν εὐρίσκειται εἰς τὸ ἐπὶ τῆς
ὁδοῦ Σταδίου ἀρ. 18 κατάστημα τοῦ Ν.
Καρασταμάτη, υἱοῦ καὶ διαδόχου τῶν ἐρ-
γοστασίων Σπάρτης Καρασταμάτη, εἰς τι-
μὰς ἀνεπιδέκτους συναγωνισμοῦ.

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 18

MODES CHAPEAUX

ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ Ι. ΜΑΝΤΟΥΚΑ

Παρελήφθησαν ἐκ Παρισίων τὰ νέα chic Μοντέλα.

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 38.

Τὰ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ νοσήματα

Θεραπεύονται ἐν τῇ τελείᾳ κλινικῇ τοῦ εἰδικοῦ ὀφθαλμολόγου

ΣΠΗΛΙΟΥ Ι. ΧΑΡΑΜΗ

Γ. ὑφηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου κλπ.

ἐν τῇ Ὀφθαλμολογικῇ Σχολῇ τῶν Παρισίων σπουδάσαντος κλπ.

Ἀθῆναι. 20 ὁδὸς Πειραιῶς. Τηλέφωνόν 654,

ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑ ΚΑΠΝΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦ. ΜΕΞΗ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΚΥΡΙΩΝ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΑΡΩΜΑΤΙΚΑ

ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ ΕΚΛΕΚΤΗΣ

ΓΩΝΙΑ ΣΤΑΔΙΟΥ - ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥ

ΖΥΘΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ

ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

Ἡ νέα ὀρχήστρα ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν διεύθυνσιν τοῦ κ.

ΝΤΕΛΜΠΟΥΟΝΟ

καὶ μετὰ τὸ γλυκύτατο πρῶτο βιολὶ τοῦ κ.

ΠΑΣΑΝΕΝΤΕ

Τρίτην καὶ Παρασκευὴν συναυλίαι.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΤΟΣ 1916

ΔΡΑΧ. 1.000.000 ΚΕΡΔΗ

Καθ' ἑκάστην κλήρωσιν ἐκδίδονται 100,000 γραμμάτια ἑξίας δραχμῶν 400.000, παρέχοντα κέρδη εἰς 2,000 γραμμάτια ἑξίας δραχμῶν 200.000. Διὰ τὴν κληρωσιν τῆς 28 Φεβρουαρίου 1916 ἐξεδόθησαν ὑπ' αὐξοῦντα ἀριθμὸν 1—25.000 ἀκέραια γραμμάτια παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς ἀκέραιον τὸ κέρδος καὶ τιμώμενα τέσσαρας δραχμὰς καὶ ὑπ' αὐξοῦντα ἀριθμὸν 25.001—100.000 τέταρτα γραμματίων τιμώμενα μιᾶς δραχμῆς καὶ παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

Κέρδη ἑκάστης κληρώσεως

1	Μέγα κέρδος	ἐκ	Δραχμ.	80.000	Δραχ.	80.000
1	Κέρδος	ἐκ	»	20.000	»	20.000
2	Κέρδη	ἐκ	»	2.500	»	5.000
6	Κέρδη	ἐκ	»	1.000	»	6.000
15	Κέρδη	ἐκ	»	400	»	6.000
1950	Κέρδη	ἐκ	»	40	»	78.000

Ἡ πρώτη κλήρωσις γινέσεται τῇ 28 Φεβρουαρίου (12 Μαρτίου) 1916, ἡ δευτέρα τῇ 25 Ἀπριλίου (8 Μαΐου) 1916 ἡ τρίτη τῇ 27 Ἰουνίου (10 Ἰουλίου) 1916 ἡ τετάρτη τῇ 31 Ὀκτωβρίου (13 Νοεμβρίου) 1916, καὶ ἡ πέμπτη τῇ 31 Δεκεμβρίου 1916 (13 Ἰανουαρίου 1917).

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Λαχείου τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν, εἰς Ἀθήνας.

Ὁ Διευθύνων Τμηματάρχης: Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ